

'Talita Koem' overweging zondag 1 juli 2012

Talita Koem: Meisje, Ik zeg je, sta op.

Storm die gaat liggen, het verhaal van de vorige week.

Het zijn verhalen die naar sprookjesachtige verbeeldingen neigen.

Iemand die dood is tot leven wekken.

Met een woord de storm laten luwen en de zee rustig maken.

Maar daaraan vooraf ging het verhaal van het zaadje en volgende week

het verhaal van de profeet die niet geëerd wordt in zijn eigen streek.

Waar het bij dit alles over gaat is over 'geloven'. Geloven dat het anders kan.

Durven geloven dat het kleinste zaadje, het mosterdzaadje, een grote boom kan worden.

Geloven dat wij door aandacht, betrokkenheid en respect en liefde voor elkaar, mensen tot leven kunnen wekken ook al lijken ze bij leven al dood.

Durven vertrouwen op mensen om ons heen die het ons voordoen en hen niet verslijten als gekken, softies of geiten-wollen-sokken-figuren.

De vrouwen van vandaag uit het stukje van Marcus zijn beiden in nood.

De een de oudere vrouw voelt dat het leven uit haar wegvloeit. Ze weet niet meer waar ze het zoeken moet. Ze is op en niemand om haar heen kan haar helpen of misschien wil haar niet eens helpen zodat zij weer leven kan.

De ander, een jonge rouw, een meisje nog van 12, die aan het begin van het leven sta en angstig is om die stap te zetten. Zij is letterlijk als de dood voor wat komen gaat de overgang van kind-zijn naar vrouw-zijn verlamd deze jonge meid, deze jonge vrouw wellicht dat de vrouwen onder ons dat beter begrijpen en aan kunnen voelen. In het verhaal is ze zelfs letterlijk dood. Ik weet dat exegeten daar hun vraagtekens bij stellen omdat het dan weer teveel op zo'n sprookjesachtig verhaal gaat lijken.

Maar dood zijn ze wel, de een als de ander. De vrouw die vloeit is buitengesloten van de gemeenschap zoals ooit vrouwen hier vlak naar de geboorte van een kind ook niet verder dan het voorportaal van de kerk mochten komen.

De ander is dood omdat het leven als vrouw-zijn met alle complicaties die dat met zich meebrengt verlamt en doodsbenauwd maakt.

En ook nu zijn er mensen zoals die oudere vrouw, maar het mag ook een man zijn, die bij leven al dood zijn: mensen soms vlakbij ons in de familie of kennissenkring, in onze straat of buurt die wij links laten liggen, mijden als de pest. En het huidige klimaat ook in Venlo waar de tering naar de nering gezet moet worden leidt hopelijk niet tot nog meer mensen die bij leven al dood verklaard worden omdat wij als maatschappij en samenleving niets aan hen hebben of als lastig ervaren worden en daarom maar gemeden moeten worden.

En er zijn ook in onze tijd jongeren, meiden en jongens, die het moeilijk hebben met volwassen worden. De beelden op de televisie en media toveren ons een ideaal voor van hoe je een snelle meid of jongen die geliefd is bij vrienden, cool. En wat als je als jongeren daar niet aan kunt of wilt voldoen? Wat als je modellen ziet op televisie die slank, volmaakt en van een schoonheid zijn die jij nooit kunt halen en dat als de ideale vrouw wordt neergezet, maakt dat je niet onzeker.

Talita Koem: beste mensen, het is geen toverwoord of toverformule. Wat Jezus daar doet en zegt, dat kunnen wij ook. Sterker nog, het is onze opdracht. Mensen weer tot leven wekken.

Jezus laat ons zien hoe eenvoudig dat is: het heeft te maken met aanraken en geraakt worden.

Zie met het oog wat er om je heen gebeurt, laat je hart raken en steek je hand uit om te helpen.

Je kunt het, vertrouw er maar op. Jij bent als zaad dat uit kan groeien tot een boom, jij kunt een storm van ellende stoppen door jouw handelen dichtbij en ver weg, en weet je bevind jezelf in goed gezelschap als men jou voor softie of geitenwollensokken Heini verslijt weet wel: alleen door zo in het leven te staan bied je anderen de kans tot leven te komen, bied je jezelf de kans tot leven te komen: talita koem sta op, wees niet bang, sta op uit je machteloos gevoel, sta op uit je doodsheid, sta op uit de afstand die je geschapen hebt naar de andere mens: talita koem: dat wens ik ons allen toe dat het zo mag zijn.